

Sakin Kendine Dönme

– Mustafa Kara · 28 Temmuz 2019

Yarım kalmış sol böğrüme hiçliğin ağırlığı çöktü
Omzumda sırt çantam
İçinde senden arda kalan ne varsa
Taşıyorum kızgın güneş altında
Volta atarak adımlıyorum kumsalı
Sağ yanıma da birkaç çakıl taşı koyup
Dengelesin istiyorum...

*

Sahildeki eski kırık bir banka çöktüm
Sımsıkı sarılırken çantama
Denizi izliyorum
Görenlerde içinde hazine var sanır
Oysa senden değerli hazinem mi var?
Deniz güzel, çarşaf gibi olsa da
Hafiften meltem esince
Seni hatırlatıyor dalgalar
Adeta kızınca köpürdüğü gibi
Bir hışımla gelip, yüreğime dokunup
Sessiz ve sakın geri çekiliyor...

*

Zifiri karanlık geceler
Yalnızlığımı yoldaşlık ederken
Bir anda gelip, aynı anda kaybolan ten kokun gibi
Sen kokan sensizliğimi yaşıyorum.
Yok! Olmaz, olamaz ondan başkası
Zorlasam da mümkün değil diyerek
Eski beni, sensiz kendimi öldürdüm.
Yepyeni bir ben doğurdum.

*

Kendimi hesaba çeker yüzleşirim
Başımı yastığa koyduğum an.
Gözlerim tavana asılı kalır,
Hoş gözlerim tavukkarası gibi olur boşlukta
Neyi, kimi özlediğimi düşünürüm.
Cevabı yok!

Bilmiyorum
Ama derler ki
Neyi, kimi özlersen
O'na hasret kalır vuslata eremezsin
Menzile varamazsın
Sonu hicrandır...

*

Ruhum o kadar karmaşık
Her şey o kadar bulanık ki
Diğer yanım kendini özleme
“Sakın özleme kendini”
Zamana teslim olma
Öz'ünü onun kirli ritmine bırakma
Düş, kalk!
Sağ yanında biriktirdiğin çakıl taşları
Kalkanın olsun,
Yeter ki dibe vurma!
Ama sakın, sakın kendini özleme!
Ağrıyan sancılarının en derin yerine sakla kendini
Ve
Damla damla biriktir.
Hiç umudun olmadığı bir an'da çıkar
Ama sakın
Sakın kendine dönme...
Mustafa KARAAHMETOĞLU
28.03.2019

Şiirime nefesini üfleyen sevgili arkadaşım, değerli dost Derya AHSEN' en kalbi teşekkürlerimle....